

Ποιές είναι οι τέσσερες προσβολές που μας φέρνουν οι εχθροί μας κατά την ώρα του θανάτου

[Ορθοδοξία / Θρησκευτική ζωή](#)

[Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης](#)

1. Και πρώτα η προσβολή της πίστewος και η θεραπεία της.

Τέσσερις είναι οι κυριότερες προσβολές και πιο επικίνδυνες με τις οποίες συνηθίζουν να μας πολεμούν οι εχθροί μας δαίμονες κατά την ώρα του θανάτου. Ο πόλεμος που μας κάνουν εναντίον της πίστewος, η απόγνωση, η κενοδοξία και τα διάφορα φαντάσματα και οι μεταμορφώσεις των δαιμόνων σε Αγγέλους φωτός.

Όσο για την πρώτη προσβολή σου λέγω ότι αν αρχίσει ο εχθρός να σε πολεμά με τα ψεύτικα επιχειρήματά του βάζοντας στο νου λογισμούς απιστίας, φύγε αμέσως από το νου σου στη θέληση σου λέγοντας: «Πήγαινε πίσω μου Σατανά, πατέρα του ψεύδους, διότι εγώ δεν θέλω καθόλου να σε ακούσω, διότι μου είναι αρκετό να πιστεύω εκείνο που πιστεύει η αγία μου εκκλησία».

Και μην αφήσεις καθόλου τόπο στη καρδιά σου στους λογισμούς της απιστίας, όπως αναφέρεται: «Εάν Πνεύμα του εξουσιάζοντος, δηλαδή του εχθρού, σου επιτεθεί, μην μετακινηθείς από την θέση σου» (Εκκλ. 10,4). Αυτούς τους λογισμούς να τους θεωρείς ως κινήσεις του διαβόλου που προσπαθεί την ώρα εκείνη να σε σκανδαλίσει. Κι αν δεν μπορείς να στηρίξεις το νου σου, στάσου με ανδρεία και μένε σταθερός με την θέλησή σου για να μην πέσεις σε κανένα λογισμό ή και σε κανένα ρητό της Αγίας Γραφής, το οποίο θα σου προσφέρει ο εχθρός. Γιατί, όσα ρητά της Αγίας Γραφής κι αν σου θυμίσει την ώρα εκείνη, είναι ακρωτηριασμένα (ελλιπή), προσφέρονται με κακό σκοπό, άσχημα εξηγημένα κι αν ακόμη φαίνονται καθαρά, καλά και φανερά.

Κι αν ο πονηρός όφεις σε ρωτήσει και σου πει με τον λογισμό τι πιστεύει η εκκλησία, καταφρόνησέ τον εντελώς και μην του αποκριθείς. Αλλά βλέποντας το ψεύδος και την πονηριά του και ότι προσπαθεί να σε πιάσει με τα λόγια, πίστευε χωρίς καμία αμφιβολία με όλη σου την καρδιά. Σε περίπτωση πάλι που είσαι

δυνατός στη πίστη και έχεις δυνατό λογισμό και θέλεις να κάνεις τον εχθρό να καταντροπιαστεί, απάντησέ του ότι η αγία μου εκκλησία πιστεύει στην αλήθεια. Κι αν σου πει ποιά είναι αυτή η αλήθεια, να του απαντήσεις: εκείνο που πιστεύει αυτή. Πάνω από όλα κράτα την καρδιά σου πάντοτε σταθερή και προσεκτική και στραμμένη προς τον Εσταυρωμένο λέγοντας: «Θεέ μου, Ποιητά μου και Λυτρωτά μου, βοήθησέ με γρήγορα και μην παραχωρήσεις να πέσω ποτέ από την αλήθεια της αγίας σου πίστεως. Αλλά ευδόκησε, όπως με τη χάρη σου γεννήθηκα στην αλήθεια αυτή, έτσι να τελειώσω και τη θνητή μου ζωή σ' αυτήν προς δόξαν του ονόματός σου».

2. Η προσβολή της απογνώσεως και η ιατρεία της.

Η δεύτερη προσβολή με την οποία ο πονηρός προσπαθεί εντελώς να μας καταβάλλει, είναι ο φόβος που μας προξενεί με την ενθύμηση των αμαρτιών μας, για να μας κάνει να γκρεμισθούμε στο βυθό της απογνώσεως και της απελπισίας.

Εσύ λοιπόν, αδελφέ μου, και στον κίνδυνο αυτόν, κράτησε τον εαυτό σου σταθερό σ' αυτόν τον βέβαιο κανόνα, δηλαδή ότι η ενθύμηση των αμαρτιών μας τότε είναι από την χάρη του Θεού και αποσκοπεί στη σωτηρία μας, όταν σε ταπεινώνει και σε κάνει να αισθάνεσαι πόνο στη καρδιά και λύπη, διότι λύπησες το Θεό, και όταν σε κάνει να έχεις ελπίδα και θάρρος στην αγαθότητα του Θεού. Όταν όμως η ενθύμηση αυτή σε ενοχλεί και σε οδηγεί σε απιστία και μικροψυχία και σε κάνει να σκέπτεσαι ότι είσαι κολασμένος και ότι για σένα δεν υπάρχει πλέον καιρός σωτηρίας, γνώριζε ότι προέρχεται από το διάβολο. Γι' αυτό ταπεινώσου και έλπιζε περισσότερο στο Θεό. Και με τον τρόπο αυτό θα νικήσεις τον εχθρό με τα όπλα του και θα δοξάσεις το Θεό.

Ναι, πρέπει αδελφέ, να λυπάσαι κάθε φορά που θυμάσαι τις αμαρτίες σου και να πονάς που έχασες την χάρη του Θεού, αλλά όμως να έχεις θάρρος στο πάθος του και να ζητάς συγχώρεση. Ακόμη αν σου φαίνεται ότι ο ίδιος ο Θεός σου λέγει ότι δεν είσαι από τα πρόβατά του, εσύ με κανένα τρόπο δεν πρέπει να χάσεις την ελπίδα και το θάρρος που έχεις σ' αυτόν, αλλά ταπεινά να του λέγεις: «Ναι, έχεις δίκαιο, Θεέ μου, να με αποδοκιμάσεις για τις αμαρτίες μου. Αλλά εγώ έχω μεγαλύτερο θάρρος στην ευσπλαχνία σου ότι θα με συγχωρέσεις. Γι' αυτό και ζητώ από σένα τη σωτηρία αυτού του ταλαίπωρου πλάσματός σου, το οποίο καταδικάσθηκε βέβαια από την κακία του, αλλά λυτρώθηκε με την τιμή του αγίου αίματός σου. Θέλω, λυτρωτή μου, να σωθώ, για δόξα δική σου με την ελπίδα της αμέτρητης ευσπλαχνίας σου. Γι' αυτό και αφήνομαι όλος στα χέρια σου και ας γίνει σ' εμένα ό,τι σου είναι αρεστό. Διότι εσύ είσαι ο μόνος μου Κύριος. Κι αν ακόμη με θανατώσεις, εγώ στηρίζω σε σένα τις ζωντανές μου ελπίδες».

3. Η προσβολή της κενοδοξίας και η ιατρεία της

Η τρίτη προσβολή είναι της κενοδοξίας και της εκτιμήσεως με την οποία έχεις εμπιστοσύνη στον εαυτό σου και στα έργα σου για να σωθείς. Γι' αυτό πάντοτε και ιδιαίτερα εκείνη την τελευταία ώρα του θανάτου μην αφήσεις το νου σου να σκαφθεί ούτε την παραμικρή εκτίμηση του εαυτού σου, ούτε των έργων σου, κι αν ακόμη κατόρθωσες όλες τις αρετές των αγίων. Αλλά η εκτίμησή σου ας είναι στο Θεό ελπίζοντας καθαρά στην ευσπλαχνία του και στα έργα της ζωής του και του πάθους του για να σωθείς. Πάντοτε μπροστά στα μάτια σου να ξευτελίζεις τον εαυτό σου, μέχρι την τελευταία σου αναπνοή. Κι αν τύχει να σκεφτείς κάποιο καλό σου έργο, αναγνώριζε μόνο το Θεό, ότι εκείνος είναι που το έκανε και όχι εσύ, και ότι προήλθε από εκείνον μόνο.

Να προστρέχεις, ναι, στη βοήθεια του Θεού. Αλλά να μην περιμένεις να την λάβεις τάχα επειδή το αξίζεις και για τους πολλούς σου και μεγάλους αγώνες που έκανες και νίκησες. Στάσου πάντοτε σε έναν άγιο φόβο, ομολογώντας ειλικρινά ότι όλες σου οι προβλέψεις και οι προμήθειες και όλοι οι κόποι και οι αγώνες σου θα ήταν μάταιοι, αν δεν βοηθούσε και αν δεν τους έπαιρνε ο Θεός κάτω από τη σκιά των πτερύγων του· να έχεις όλη σου την ελπίδα μόνο στην υπεράσπισή του.

Αν ακολουθείς αυτές τις παραγγελίες, δεν θα μπορέσουν οι εχθροί να φανούν ανώτεροι από σένα κατά την ώρα του θανάτου. Αλλά θα σου ανοιχθεί ο δρόμος για να περάσεις με χαρά από τη γη και την εξορία αυτή στην επουράνια Ιερουσαλήμ, στη γλυκειά πατρίδα.

4. Η προσβολή των φαντασιών και η ιατρεία της

Αν ο πονηρός και πείσμων εχθρός μας, που δεν κουράζεται ποτέ να μας πειράζει, ήθελε κάποτε να σε πολεμήσει και ιδιαίτερα κατά την ώρα του θανάτου με κάποιες ψεύτικες εμφανίσεις και με μεταμορφώσεις σε Άγγελο φωτός, εσύ να παραμένεις σταθερός στη γνώση της ταπεινότητας και της μηδαμινότητας του εαυτού σου. Και να πεις με σταθερή καρδιά και τόλμη: «Να μεταστραφείς άθλιε στο δικό σου το σκοτάδι, διότι εγώ δεν έχω ανάγκη από οράματα, ούτε από τίποτε άλλο, παρά από την ευσπλαχνία του Ιησού μου και από τις δεήσεις και ικεσίες της Αειπαρθένου Μαρίας και των άλλων αγίων». Αλλά και αν με πολλά σημάδια καταλάβεις ότι τα οράματα αυτά είναι αληθινά και προέρχονται από το Θεό, παρ' όλα αυτά εσύ να αποστρέφεις πάντοτε και να τα διώχνεις όσο μπορείς μακριά σου. Και να μη φοβηθείς μήπως δεν αρέσει στο Θεό η αποστροφή αυτή που κάνεις, σκεπτόμενος την αναξιότητά σου. Γιατί αν τα οράματα αυτά είναι από το Θεό, αυτός γνωρίζει καλά να σου τα ξεκαθαρίσει και δεν θα του κακοφανεί αν δεν τα δέχεσαι. Γιατί εκείνος που δίνει την χάρη στους ταπεινούς, δεν την αφαιρεί από αυτούς πάλι για πράξεις που κάνουν οι ίδιοι εξαιτίας της ταπεινώσεως.

Αυτά είναι τα πιο συνηθισμένα όπλα που συνηθίζει ο εχθρός να χρησιμοποιεί εναντίον μας εκείνη την τελευταία ώρα του θανάτου. Αλλά και τον καθένα τον πολεμά σύμφωνα με τις προσωπικές του κλίσεις και τα πάθη που έχει, στα οποία

γνωρίζει ότι συχνότερα υποκύπτει. Γι' αυτό, αγαπητοί, προτού να πλησιάσει η φοβερή εκείνη ώρα του μεγάλου πολέμου, πρέπει να οπλισθούμε εναντίον των πλέον δυνατών παθών που μας κυριεύουν περισσότερο και να πολεμούμε με ανδρεία, για να διευκολύνουμε τότε τον καιρό εκείνο τη νίκη, που μας παίρνει κάθε άλλον καιρό.

(Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, «Αόρατος Πόλεμος». Εκδ. Συνοδίας Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Ν. Σκήτη -Αγ. Όρος)

<http://bit.ly/1aHC4GT>